

Celor trei stele care îmi luminează viața:

Sofia, Kadri și Roxana

această carte îi aparține lui

Cunoscuta cântăreață și compozitoare DANA NĂLBARU și-a dedicat ultimii ani unor proiecte creative atât pentru copii, cât și pentru adulți: melodii și cântece pentru copii, aplicații de muzică și povești pentru cei mici, conferințe și muzică pentru adulți. Dana Nălbaru a lansat în 2018 și proiectul „Redescoperă iubirea“, un proiect de conștientizare despre nevoia oamenilor de a-și căuta și redescoperi puterea interioară. Conferințele „Redescoperă iubirea“, muzica pe care a compus-o și a produs-o în ultimii ani, albumul cu muzică pentru copii *Bucurii pentru copii – Cântece de iarnă*, poveștile lansate acum, totul pornește de la mottoul ei: *iubirea este cea mai importantă, iar dragostea vindecă totul.*

OANA ISPIR lucrează ca ilustratoare de carte, jocuri și jucării, iar în timpul liber explorează cu entuziasm gravura și lumea desenelor textile. Inspirația lucrărilor sale vine din lumea copiilor mari și mici, precum și din nostalgia vieții aproape de natură.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NĂLBARU, DANA

Șapte povești de noapte bună / Dana Nălbaru;
il.: Oana Ispir. - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0643-2

I. Ispir, Oana (il.)

821.135.1
087.5

Dana Nălbaru • Oana Ispir
ȘAPTE POVEȘTI DE NOAPTE BUNĂ
© Nemira, 2019

Redactor: Maria TĂNĂSESCU
Lector: Irina CERCHIA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări și închirierea acestei cărți fără acordul scris al editorului, sunt strict interzise și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul exclusiv pentru România

 Colours

www.4colours.ro

ISBN 978-606-43-0643-2

DANA NĂLBARU

SAPTE POVEȘTI
DE
NAPTE BUNĂ

ILUSTRĂȚII
OANA ISPIR

nemi

Anotimpurile

Demult, tare demult, pământul era împărțit în două și aceste două părți erau conduse de doi regi foarte puternici și foarte diferiți. Unul se numea Regele Cald, iar celălalt, Regele Rece. Și se numeau așa pentru că în țara Regelui Cald era întotdeauna soare, niciodată frig, iar în țara Regelui Rece era numai zăpadă pe care soarele nu o putea topi niciodată.

Ajunși la bătrânețe, cei doi regi au avut într-o noapte același vis. O zână bună a apărut în visul lor și le-a vorbit despre vreme, despre natură, animale și păsări și ea le-a arătat un tărâm de vis, unul pe care ei nu-l cunoscuseră vreodată. Și-n vis, zâna le-a spus că doar unind cele două regate, regii vor reuși să aducă pe pământ acest peisaj minunat. S-au gândit mult la cele visate și amândoi au început să își dorească pentru urmașii lor o lume mai frumoasă. Regele Cald avea patru fete, iar Regele Rece avea patru băieți.

Într-una din zile, Regele Rece i-a scris o scrisoare Regelui Cald în care îi cerea mâna fiicelor lui pentru cei patru băieți ai săi. Și, pentru că amândoi regii știau că aceasta este calea către a uni cele două regate, au hotărât să se întâlnească. S-au văzut chiar la granița care despărțea Regatul Cald de Regatul Rece și fiecare rege stătea pe partea lui. Când s-au privit în ochi, deși nu se văzuseră niciodată, cei doi regi s-au simțit la fel de apropiați unul de celălalt, ca niște frați. Întâlnirea lor a durat mult, trei zile și trei nopți, timp în care regii și-au pus întrebări și și-au dat răspunsuri. Întrebau despre vreme, despre cum e zăpada și cum e soarele și fiecare întreba tot ce nu știa despre ținutul celuilalt. Și, când au isprăvit de vorbit, o ceață mare și aurie a apărut de nicăieri și toți slujitorii au adormit.

Nu și cei doi regi însă, care au putut-o vedea pe zâna din vis coborând din norul de ceață. Era cea mai frumoasă făptură care putea exista și se îndrepta zâmbitoare spre ei. Și le-a vorbit cu voce blândă, spunându-le cât e de fericită că s-au gândit să unească cele două regate pentru că astfel,

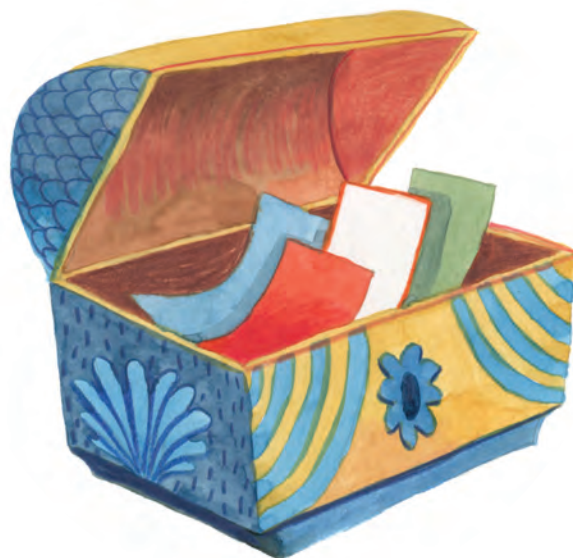
lumea avea să se schimbe în bine. Lucruri bune și frumoase le povestea zâna despre ce avea să urmeze dar, înainte de a pleca, i-a avertizat:

- Există, totuși, o condiție, înainte ca fiicele și fiii voștri să se poată căsători. Trebuie să arătați că sunteți buni și că vă puteți baza unul pe altul. De aceea, vă voi da patru probe, câte una pentru fiecare copil al vostru, iar voi le veți îndeplini pentru ei. Dacă le veți trece pe toate, visul vostru va deveni realitate.

Nici n-au apucat să răspundă cei doi regi, că zâna a dispărut împreună cu norul ei de ceață aurie. În locul acestuia a rămas o cutiuță mică de tot, albastră cu galben, în care erau patru bilețele, fiecare de altă culoare.

Pe primul bilețel era prima probă. Scria acolo că Regele Cald trebuia să urce pe cel mai înalt munte din ținutul rece și că dacă va ajunge acolo, primul test va fi îndeplinit. Fără să stea pe gânduri, Regele Cald și-a luat provizii și a pornit către muntele cel mai înalt din ținutul rece.

Dar, pe măsură ce înainta, începea să i se facă frig. Corpul lui nu era obișnuit cu aceste temperaturi și regele însuși nu știa cum să facă față frigului care începuse să îi intre în oase. Ajunsesse la jumătatea drumului și abia se mai ținea pe picioare. Din spatele lui însă, venea cel care îi devenise prieten și care cunoștea atât de bine acele ținuturi, Regele Rece. Când l-a văzut pe prietenul său că abia mai mergea, Regele Rece a adus păaturi făcute din blană de animale și, după ce l-a mai încălzit puțin, l-a luat în spate și a urcat așa cu el până când a ajuns în vârf. Acolo, încălzit și mai odihnit, Regele Cald a găsit două coronițe pe care le-a luat și le-a pus în sac. Cu lacrimi în ochi de fericire, Regele Cald nu-și putea găsi cuvintele pentru a mulțumi celui care îl ajutase să ducă la bun sfârșit cea dintâi probă.

Când au ajuns din nou la cutiuța lăsată la granița dintre țări, au deschis cel de-al doilea bilet pe care scria că Regele Rece trebuie să ajungă în mijlocul deșertului, acolo unde nu există nicio picătură de apă. Și acesta a pornit, dar, pe măsură ce se îndrepta spre mijlocul deșertului, i se făcea tot mai cald și mai sete și abia mai putea merge. Căci el nu cunoscuse niciodată căldura aceea

mare și corpul lui nu era obișnuit cu ea. Când a rămas fără apă, s-a oprit să se odihnească și să se gândească la ce are de făcut. Se gândea dacă să se întoarcă sau să meargă mai departe. Dar chiar atunci a apărut, venind din spatele lui, Regele Cald, care îi aducea apă și haine potrivite pentru o asemenea vreme. Cei doi au pornit împreună mai departe și, când Regele Rece n-a mai putut merge, a fost luat în spate de către prietenul său și dus așa până în mijlocul deșertului, acolo unde au găsit alte două coroanițe de aur.

Și s-au întors cei doi regi înapoi, la linia care despărțea cele două regate, pentru a afla care sunt ultimele două probe. Erau obosiți, dar fericiți că reușiseră să le îndeplinească pe primele două și aveau speranțe

că se vor descurca și cu cele care le mai rămăseseră. Dar aceste două probe nu erau unele care presupuneau efort fizic. Regii noștri nu aveau de urcat niciun munte, nu aveau de trecut prin deșert sau de înotat prin ape.

Cea de-a treia probă era pentru Regele Cald, care trebuia să caute între amintirile lui și să povestească Regelui Rece tot ceea ce știa despre copilăria fetelor lui. La fel, în cea de-a patra probă, Regele Rece trebuia să îi povestească prietenului său tot ceea ce își amintea despre copilăria celor patru băieți ai săi. Și astfel, timp de patru zile și patru nopți, cei doi regi au depănat amintiri despre familiile lor. De multe ori s-au surprins lăcrimând când își aduceau aminte momente minunate petrecute alături de copiii lor.

Aceste povești aveau darul de a-i uni și mai mult, căci, deși stăteau în ținuturi diferite și nu se întâlniseră niciodată până atunci, cei doi regi aveau foarte multe lucruri în comun. Și zâna cea bună și-a dat seama de asta, a înțeles că marea asemănare dintre cei doi regi era iubirea pentru copiii lor, pentru care ar fi fost în stare să facă orice. Și, când și-a dat seama de acest lucru, după cele patru zile de povești, zâna a apărut și le-a dăruit fiecăruia alte două perechi de coronițe. Le-a mai spus atunci că în următoarele patru zile aveau să își pregătească fiii și fiicele pentru marea întâlnire și că atunci își vor uni ținuturile, iar regii au plecat fiecare la castelul său.

Și iată cum, după patru zile, cei doi regi s-au întâlnit din nou, de această dată împreună cu reginele și copiii lor. Și-n acea zi, zâna a apărut pentru ultima dată și a dăruit fiecăreia dintre perechi drept cadou de nuntă câte un ținut.

Și tot ea a făcut să nu mai existe doar cald și frig și a schimbat vremea în patru anotimpuri, cărora le-a dat, pe rând, câte un nume: primăvara, vara, toamna și iarna. Și tărâmul acela de vis, pe care cei doi regi îl visaseră într-o noapte, a devenit realitate. Astfel, din prietenia, sinceritatea și curajul celor doi prieteni s-au născut anotimpurile și toți au trăit fericiți, alături de copiii și nepoții lor, până la adânci bătrâneți.

